

## Arrest

nr. 318 159 van 9 december 2024  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat L. RUDNIK  
Marsveldplein 5  
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 4 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. RUDNIK, die verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, dient op 28 oktober 2024 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 21 november 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>). De verweerder besluit met name dat niet België maar Polen de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26<sup>quater</sup> is de thans bestreden akte, die op 26 november 2024 aan verzoekster wordt ter kennis gebracht. Zij is als volgt gemotiveerd:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:*

*naam: G.*

*voornaam: M. A.*

*geboortedatum: (...) 1994*

*geboorteplaats: E.*

*nationaliteit: Ethiopië*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

**REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*Mevrouw M. A. G., verder de betrokkene, die staatsburger van Ethiopië verklaarde te zijn diende op 28.10.2024 een verzoek om internationale bescherming in. Zij legde daarbij een foto van een paspoort op haar gsm voor. Tijdens het gehoor legde de betrokkene een kopie van een paspoort met referentie EP7896669 en geldig tot 17.06.2028 voor. De betrokkene verklaarde dat ze haar originele paspoort is verloren tussen Wit-Rusland en Polen.*

*De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 (EU) werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Polen op 15.10.2024.*

*Op 05.11.2024 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde zij (religieus) gehuwd te zijn en twee minderjarige kinderen te hebben. Ze stelde dat haar echtgenoot aan het begin van de oorlog in Ethiopië werd ontvoerd en dat ze niet weet waar hij momenteel is en dat haar twee minderjarige kinderen momenteel bij een tante verblijven. De betrokkene stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.*

*De betrokkene verklaarde dat zij Ethiopië op 26.07.2024 verliet. Ze reisde met het vliegtuig via Dubai naar Wit-Rusland. Op 13.10.2024 reisde ze te voet het grondgebied van de lidstaten binnen via Polen. De betrokkene verklaarde dat ze in Polen werd gedwongen om haar vingerafdrukken te geven en dat ze er verschillende papieren moest ondertekenen, maar dat ze niet wist waarvoor. De betrokkene diende naar eigen zeggen geen verzoek om internationale bescherming in Polen in. Ze verbleef in Polen in een opvangcentrum. Op 25.10.2024 reisde de betrokkene met de taxi via een onbekend land naar België. Ze kwam naar eigen zeggen op 28.10.2024 in België aan.*

*We merken op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type “1” met betrekking tot Polen opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Polen.*

*Op 14.11.2024 werden de Poolse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 19.11.2024 stemden ze met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013 in met de terugname van de betrokkene. De Poolse instanties vragen om de betrokkene over te dragen van maandag tot donderdag tussen 8.00u en 14.00u.*

*Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Polen. Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de*

lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Polen is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan hun de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Polen onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Polen kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen beschermingsverzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat er in Polen sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer

bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Polen staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat indien de betrokkene klachten zou hebben betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, zij deze dient te richten tot de daartoe bevoegde Poolse instanties en zo nodig tot het EHRM en dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

De betrokkene stelde dat zij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat België al vanaf het begin haar doel was omwille van de goede behandeling. Verder stelde ze dat er in België studie- en groeimogelijkheden zijn voor haar en haar kinderen. Ze verklaarde dat ze rechtstreeks naar België wilde komen, maar dat ze in Polen werd tegengehouden. Zij uitte verzet tegen een overdracht aan Polen omdat toen ze aan de grens met Wit-Rusland was, ze probeerde over te steken maar grensbewakers haar zagen. Diegenen die bij haar waren konden aldus de betrokkene snel weglopen maar zij kon dat niet en werd tegengehouden. Ze verklaarde dat twee agenten haar hebben gepakt, verkracht en dan terug naar de Wit-Russische grens hebben gebracht.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat ze rechtstreeks naar België wilde komen maar dat toen ze aan de grens met Wit-Rusland probeerde over te steken grensbewakers haar zagen, ze niet snel genoeg weg kon lopen en werd tegengehouden, dat ze in Polen werd gedwongen om haar vingerafdrukken te geven, dat ze er verschillende papieren moest ondertekenen maar dat ze niet wist waarvoor en dat ze er geen verzoek om internationale bescherming indiende, merken we opnieuw op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Polen opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Polen.

Verder merken we op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat zij werd verplicht of werd gedwongen haar vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten.

De betrokkene stelde dat ze werd verplicht om een verzoek om internationale bescherming in Polen in te dienen. We merken hieromtrent op dat Polen de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Polen de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over haar rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat ze naar België wilde komen en België al vanaf het begin haar doel was omwille van de goede behandeling, merken we allereerst op dat Polen, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar zij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Polen. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat er in België studie- en groeimogelijkheden zijn voor haar en haar kinderen, benadrukken we dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich

*niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.*

*Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat twee agenten haar aan de grens hebben gepakt, verkracht en dan terug naar de Wit-Russische grens hebben gebracht, merken we op dat de betrokkene de verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen, de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidde en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. We merken in dit verband op dat Polen, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn.*

*Verder wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van ongewenst seksueel geweld. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van ongewenst seksueel geweld, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Poolse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Polen. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Poolse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan de betrokkene bij situaties van seksueel geweld, het relaas van de betrokkene laat niet toe te concluderen dat de Poolse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Poolse grondgebied verblijven en slachtoffer zijn geworden van seksueel geweld.*

*Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat zij onheus werd behandeld door de Poolse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.*

*Ten slotte merken we op dat het AIDA-rapport gewag maakt van “push backs” naar Wit-Rusland door de Poolse grenspolitie (“The Border Guards started carrying out pushbacks by immediately sending back to Belarus those who managed to cross the border. In this context, national law was amended to include rules that would facilitate collective expulsions (see below, National jurisprudence), which are still in force at the time of writing. Pushback practices continued throughout 2023, with the border being increasingly militarised.”, pagina 19). Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Poolse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Polen worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.*

*We wijzen er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van teruggrijping, namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Polen zal worden overgedragen nadat de Poolse instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Polen terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.*

*De Poolse instanties stemden op 19.11.2024 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”.*

*Dit betekent dat het in Polen ingediende verzoek als impliciet ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Poolse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek kunnen hervatten. De Poolse instanties zullen dit verzoek om internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Polen in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.*

*We wijzen erop dat Polen partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Poolse instanties zich houden aan het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Polen onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.*

*In het rapport over internationale bescherming in Polen van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Karolina Rusilowicz; Ewa Ostaszewska-Zuk; Maja Lysiena, “Asylum Information Database – Country Report - : Poland – 2023 update”, laatste update op 13.06.2024, <https://asylumineurope.org/reports/country/poland/>, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er enkele bezorgdheden zijn of verzoekers die terugkeren onder de Dublinprocedure, onder de voorzieningen van de Poolse wet, wel altijd hun verzoek om internationale bescherming kunnen heropenen. De tijdslimiet die gesteld wordt om het verzoek te heropenen is 9 maanden. In tegenstelling tot artikel 18, lid 2, van de Dublin III-verordening zal in gevallen waarin de asielzoeker bijvoorbeeld de behandeling van haar asielverzoek in Polen niet heeft afgewacht, maar naar een andere lidstaat is gegaan en niet binnen negen maanden naar Polen is teruggekeerd, het geval niet worden beoordeeld volgens de normale “inmerit”-procedure. Hun aanvraag die na deze termijn wordt ingediend, zal in plaats daarvan worden beschouwd als een volgende aanvraag en worden onderworpen aan een ontvankelijkheidsprocedure (pagina 36). We merken op dat de betrokkene op 28.05.2024 een verzoek in Polen indiende. Dit betekent dat de termijn van 9 maanden nog niet verlopen is en de betrokkene haar eerste verzoek opnieuw zal kunnen laten opstarten.*

*Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers die terugkeren naar Polen onder de Dublinprocedure onder dezelfde voorwaarden toegang hebben tot de opvangstructuren als personen in de reguliere procedure, de versnelde procedure of de ontvankelijkheidsprocedure (pagina 54).*

*Asielzoekers hebben volgens het AIDA-rapport recht op materiële opvangvoorzieningen tijdens alle asielprocedures in Polen. De voorziening van opvangvoorzieningen hangt niet af van de financiële situatie van asielzoekers (pagina 54).*

*Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers recht hebben op materiële opvangcondities vanaf het moment dat ze zich aanmelden bij een van de initiële opvangcentra (pagina 54). Het rapport stelt dat verzoekers de keuze hebben tussen verblijven in een opvangcentrum of een grotere financiële tegemoetkoming krijgen en verblijven op de privémarkt. Polen heeft heden 9 opvangcentra met een totale capaciteit van 1479 plaatsen (pagina 53). Het AIDA-rapport stelt dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 53, “Overcrowding was not an issue reported in practice in 2023”) en dat de levensomstandigheden in de verschillende centra uiteenlopend zijn (pagina 63, “Living conditions differ across the reception centres”). Volgens de auteurs worden de levensomstandigheden in het algemeen als beter dan de voorbije jaren beschouwd (pagina 64, “In general, conditions in the reception centres are considered to be better now than in the past.”). We benadrukken dat de omstandigheden nergens in het AIDA-rapport als ondermaats of in strijd met de verplichtingen op dat vlak worden beoordeeld.*

*Er zijn volgens het rapport wel enkele praktische obstakels die de toegang tot de materiële opvangvoorzieningen kunnen belemmeren. De verzoeker dient zichzelf naar het betreffende opvangcentrum te begeven en dient er zich binnen de twee dagen aan te melden (pagina 56). De financiële steun die verzoekers krijgen zowel in de opvangcentra als voor privé-accommodatie is vaak niet voldoende om hun eigenlijke kosten te dekken. Deze tegemoetkoming kan wel verhoogd worden door bv. in een opvangcentrum te helpen met verschillende taken (pagina 58-59).*

*Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Polen is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Polen in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Polen worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Het AIDA-rapport stelt dat verzoekers moeilijkheden kunnen ondervinden om kosteloze rechtsbijstand ("free legal assistance") te verkrijgen tijdens de eerste bestuurlijke fase en in geval van een beroep tegen een afgewezen verzoek om internationale bescherming (pagina 31). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Volgens de auteurs van het AIDA-rapport kunnen bijstandsorganisaties en ngo's onvoldoende ondersteuning verstrekken en is dit oorzaak van een mogelijk moeizaam verkrijgen van rechtsbijstand (pagina 32). We wensen op te merken dat het rapport tevens melding maakt van een algemene regeling voor het aanvragen van kosteloze rechtsbijstand en dit onder dezelfde voorwaarden waaraan Poolse staatsburgers dienen te voldoen (pagina 32, "There is a general possibility to apply for a cost-free professional legal representation before these courts on the same rules that apply to polish citizens (i.e. insufficient financial resources)"). Hieruit dient te worden besloten dat verzoekers om internationale bescherming in Polen moeilijkheden kunnen ondervinden om kosteloze rechtsbijstand te verkrijgen, maar niet dat kosteloze rechtsbijstand dermate onbereikbaar is dat Polen niet aan zijn verplichtingen op dit vlak zou voldoen.*

*Betreffende haar gezondheid verklaarde de betrokkene tijdens het gehoor dat ze behalve stress niets aan de hand heeft. Ze stelde dat het psychologisch helemaal niet goed met haar gaat. De betrokkene verklaarde dat ze zich schaamt om erover te praten en dat ze geen hulp heeft gevraagd. Er werden tot op heden door de betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende haar fysieke gezondheidstoestand aangebracht. De betrokkene voerde geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.*

*Het AIDA-rapport stelt dat de Poolse wetgeving toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming onder dezelfde omstandigheden waarborgt als Poolse staatsburgers (pagina 71, "Access to health care for asylum seekers is guaranteed in law under the same conditions as for Polish nationals who have health insurance"). Gezondheidszorg voor asielzoekers wordt door de overheid gefinancierd. Indien een verzoeker geen toegang heeft tot materiële opvangvoorzieningen of deze zijn beperkt, dan heeft de verzoeker nog steeds recht op gezondheidszorg (pagina 71). Basis gezondheidszorg wordt georganiseerd in medische kantoren in elk opvangcentrum. De Dienst voor Vreemdelingen verduidelijkte in 2023 dat de GP in de centra 6 diensturen per 120 asielverzoekers heeft, terwijl een verpleegster 20 uren heeft voor hetzelfde aantal patiënten. Beiden hebben 3 uur per week extra per 50 bijkomende asielzoekers. Ze zijn minstens 3 keer per week aanwezig in de centra (pagina 71).*

*Gezondheidszorg voor asielzoekers bevat ook behandeling voor mensen met mentale gezondheidszorgen. In 2023, tot eind juli, werkten psychologen in alle centra op zijn minst 4 uur per week voor elke 120 asielzoekers. Dit werd verlengd met een uur voor elke bijkomende 50 asielzoekers. Asielzoekers kunnen doorverwezen worden naar een psychiater of psychiatrisch ziekenhuis. Op 1 augustus 2023 veranderden de regels omtrent de werkuren van psychologen. Ze hebben nu 5 werkuren per 120 verzoekers en 1 uur extra voor elke 50 additionele verzoekers. Verzoekers om internationale bescherming kunnen ook doorverwezen worden aan psychiaters of een psychiatrisch ziekenhuis. In 2023 werd, volgens de Dienst voor Vreemdelingen, psychologische bijstand voorzien door vijf ngo's (pagina 71).*

*De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren waaronder een gebrek aan interculturele competenties en kennis van vreemde talen bij zorgverstrekkers (pagina 73, "One of the biggest obstacles in accessing health care that asylum seekers face is the lack of intercultural competence and knowledge of foreign languages amongst doctors and nurses"). We zijn van oordeel dat een aspect als taalbarrière niet enkel in Polen, maar ook in andere lidstaten een obstakel kan zijn inzake toegang tot gezondheidszorg. Petra Medica, het privébedrijf dat de medische verzorging van verzoekers organiseert is verplicht te zorgen voor tolken en vertalers wanneer dit nodig is (pagina 72). Bovenstaande leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate structurele tekortkomingen vertoont dat een overdracht aan Polen een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.*

*We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Polen niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Polen niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.*

*We benadrukken dat Verordening (EU) nr. 604/2013 in voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.*

*We merken verder op dat de Poolse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Polen een reëel risico impliceert op een behandeling, die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming die aan de Poolse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening (EU) nr. 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de Poolse autoriteiten .*

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."*

## 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet verschenen noch vertegenwoordigd ter terechtzitting.

Artikel 39/59, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat de gevolgen hiervan regelt, houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn de bestreden beslissing te schorsen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Dit heeft enkel tot gevolg dat de Raad niet moet antwoorden op een verweer (vaste rechtspraak Raad van State, 1 augustus 2013, nr. 107.923, 4 juli 2013, nr. 106.318, 4 juli 2013, nr. 106.321, 4 juli 2013, nr. 106.323 en 9 juli 2013, nr. 106.543).

## 3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 3.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de toornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

In het verzoekschrift zet de verzoekster het volgende uiteen inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid:

*“Uiterst dringende noodzakelijkheid*

*Artikel 39/82, §4, tweede lid Vw. bepaalt:*

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”*

*Verzoeker verblijft momenteel in een centrum, meer bepaald het opvangcentrum Arendonk met het oog op een overdracht aan Polen.*

*Het niet schorsen van de bestreden beslissing zal de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing om het grondgebied te verlaten tot gevolg hebben.*

*Gezien de precaire situatie waarin verzoeker zich bevindt kan verzoeker niet anders dan zich in uiterst dringende noodzakelijkheid tot uw Raad richten.*

*Verzoeker verzoekt de schorsing van haar overdracht naar Polen omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar Polen zal worden onderworpen aan behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie.”*

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

Hieruit blijkt dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, hetgeen in het bijzonder het geval is indien deze is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet.

*In casu* blijkt echter uit niets dat de verzoekster zich thans in een situatie bevindt waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering.

Blijkens de bij het verzoekschrift gevoegde stukken hebben de diensten van de verweerder aan de verzoekster, bij de betekening van de bestreden akte, het volgende gemeld:

*“Mevrouw,*

*U werd in kennis gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater met BGV).*

*Naar aanleiding van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), die u vandaag werd betekend, wordt u verzocht contact op te nemen met de Dienst Vrijwillige Terugkeer (met behulp van het formulier "Verklaring van medewerking", dat u in bijlage vindt) die u de laissez-passer zal overhandigen, dat u zal toelaten u te begeven naar de lidstaat die zich verantwoordelijk heeft verklaard voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.*

*U kunt ook contact opnemen met de Dienst Vrijwillige Terugkeer om informatie te verkrijgen over eismodaliteiten (b.v. boeken en kopen van tickets).*

*De Dienst Vrijwillige Terugkeer is bereikbaar via:*

*(...)"*

In de bestreden akte zelf wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekster verzocht wordt om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Poolse autoriteiten.

Een imminente tenuitvoerlegging, door de diensten van de verweerder, wordt derhalve niet in het vooruitzicht gesteld en uit de overige stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat naderhand enige dwangmaatregel zou zijn getroffen jegens de verzoekster.

De Raad wijst erop dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verweerder tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen. In het verzoekschrift wordt zulks echter op geen enkele wijze toegelicht. De verzoekster geeft enkel aan dat zij zich in het opvangcentrum Arendonk bevindt met het oog op een overdracht aan Polen en dat zij zich, gelet op haar "*precaire situatie*", in uiterst dringende noodzakelijkheid tot de Raad richt.

Het opvangcentrum te Arendonk betreft echter een open opvangcentrum dat door Fedasil wordt gerund en waar de betrokken vreemdelingen niet van hun vrijheid zijn beroofd met het oog op hun verwijdering van het grondgebied of met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van overdrachtsbesluiten genomen op grond van de Dublin III-verordening. De verzoekster is overigens op eigen initiatief naar de terechtzitting gekomen, hetgeen aantoont dat zij niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel. De Raad wijst erop dat een "*welbepaalde plaats*" zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, de plaats betreft waar een vreemdeling wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden met het oog op een gedwongen terugkeer of een gedwongen Dublinoverdracht. De verzoekster bevindt zich echter in een open opvangcentrum, en dus niet in een "*welbepaalde plaats*" zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan geen toepassing worden gemaakt van het wettelijk vermoeden van hoogdringendheid zoals bedoeld in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

De bijzonder vage en loutere vermelding dat de verzoekster in een precaire situatie verkeert en de vage verwijzing naar de in het middel aangehaalde schending van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, volstaan voorts niet om aan te tonen dat er een imminent gevaar dreigt dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen. Er dient te worden benadrukt dat de voorwaarde van het uiterst dringende karakter een afzonderlijke voorwaarde is om te kunnen besluiten tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Ter terechtzitting wordt de verzoekster erop gewezen dat zij niet is vastgehouden in een welbepaalde plaats en dat de thans bestreden beslissing er enkel toe strekt om haar de mogelijkheid te bieden om zich op vrijwillige basis aan te bieden bij de Poolse autoriteiten, zodat een imminente tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet blijkt. De raadvrouw van de verzoekster geeft hierop te kennen dat de verzoekster in het open terugkeercentrum te Arendonk zich driemaal op afspraak dient aan te bieden en dat haar bij een tweede afspraak gevraagd zal worden om een document te ondertekenen waarmee zij instemt met een vrijwillig vertrek naar Polen. Zij stelt dat de verzoekster bij een eventuele weigering om dergelijke verklaring te

ondertekenen, het risico loopt om te worden overgebracht naar een gesloten centrum met het oog op een gedwongen overdracht naar Polen. Het betoog van verzoeksters raadvrouw is echter al te hypothetisch. Zij heeft het over een loutere mogelijkheid en uit niets blijkt dat er in het geval van de verzoekster reeds zou zijn beslist om haar naar een gesloten centrum over te brengen met het oog op een gedwongen overdracht. De enkele vrees dat de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing op elk moment kan plaatsvinden rechtvaardigt niet dat men voor vaststaand aanvaardt dat een gedwongen verwijdering effectief op til is. Deze loutere vrees vormt derhalve niet het vereiste bewijs dat over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, volgens de gewone schorsingsprocedure, slechts uitspraak zal worden gedaan nadat de verzoekster door het bestuur daadwerkelijk zou zijn overgebracht naar Polen (RvS 25 april 2007, nr.170.548; RvS 2 maart 2005, nr. 141.510). Het betoog dat verzoeksters raadvrouw ter terechtzitting heeft naar voor gebracht, is dan ook niet dienstig.

De enkele afgifte op zich van een bevel om het grondgebied te verlaten met het verzoek om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Poolse autoriteiten en het loutere gegeven dat de verzoekster een plaats kreeg toegewezen in het open opvangcentrum te Arendonk alwaar wordt voorzien in een omkadering in het licht van een vrijwillige terugkeer naar Polen, zonder hierbij echter te voorzien in een dwangmaatregel die als doel heeft de verzoekster daadwerkelijk met dwang over te dragen aan de Poolse autoriteiten, maakt als dusdanig geen imminent gevaar uit dat een beroep op de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt.

Voorts wijst de Raad erop dat het de verzoekster vrijstaat om een gewoon schorsings- en annulatieberoep in te dienen conform artikel 39/82, §1, laatste lid, van de Vreemdelingenwet en om, indien zij naderhand wel wordt overgebracht naar een gesloten terugkeercentrum waardoor de tenuitvoerlegging van de overdracht dus mogelijks naderhand imminent wordt, de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing te vragen bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zoals bedoeld in artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat de verzoekster niet van haar vrijheid is beroofd en er geen gedwongen uitvoering is gepland, wordt niet aangetoond dat de schorsing van de uitvoering van de bestreden maatregel, volgens de gewone schorsingsprocedure, te laat zou komen en niet effectief zou zijn. Het blijkt niet en de verzoekster toont niet aan dat zij het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij brengt ook geen enkel ander bewijs bij van het uiterst dringend noodzakelijk karakter van de vordering.

2.2.2. Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV, om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

### **Artikel 2**

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. HERBOTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

C. DE GROOTE